

Nr 526.

Av herrar **Henriksson** och **Ekdahl**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1951/52 m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition (nr 110) angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för nästa budgetår behandlas under rubriken Armén: »Avlöningar till aktiv personal m. fl.» punkt 13 frågan om löneställningen för viss personal vid remontdepåerna. Det erinras därvid (s. 84—86) i anslutning till arméchefens förslag och försvarets civilförvaltnings yttrande om den omläggning av remontutbildningen som genomfördes efter beslut av 1949 års riksdag och som innebar, att remontutbildningen avkortades från två till ett år genom att den flyttades från regementena till remontdepåerna.

I samband med remontutbildningens omläggning genomfördes en lönesättning för i utbildningen av remonter deltagande personal av den innebörden, att en tredjedel av personalen placerades i 11 lönegraden, medan två tredjedelar trots de ändrade arbetsuppgifterna bibehölls vid placering i 9 lönegraden.

Motiveringen för detta beslut var enligt statsutskottets utlåtande (nr 155 s. 30) dels att erfarenhet av omläggningen borde avvaktas innan ytterligare ändring genomfördes och dels att vissa fördelar kunde vara förenade med att en befordringsgång tillämpades beträffande ifrågavarande personal och att här avsedda befattningar alltså differentierades i lönehänseende. Arméchefen har nu föreslagit att denna personalgrupp skall uppflyttas till 11 lönegraden. Departementschefen har emellertid icke biträtt förslaget.

De motiv som lågo till grund för 1949 års beslut synas icke längre vara bärande. Vad sålunda angår önskemålet om avvaktan på erfarenheter av den 1949 beslutade ordningen så torde detta nu vara uppfyllt. Under de närmare två år som förflutit sedan denna ordning genomfördes synas alla som praktiskt kommit i kontakt med frågan ha funnit, att det icke är försvarbart att bibehålla ett system som innebär att personal med lika arbetsuppgifter uppspaltas på skilda lönegrader. Såväl de lokala myndigheterna som arméchefen och försvarets civilförvaltning dela nu personalens och personalförbundets uppfattning om att en uppdelning av personalen på skilda lönegrader är otillfredsställande och att den under de år den tillämpats lett till missnöje och besvärigheter av olika slag. Vad vidare angår motivet att en befordringsgång skulle vara önskvärd, så är det i fall som detta, då arbetsuppgifterna äro lika, hållbart endast under den förutsätt-

ningen att det är de yngre och nyanställda som placeras i den lägre lönegraden för att efter viss anställningstid bli befordrade till den högre lönegraden. Förhållandena vid remontdepåerna äro icke sådana. Äldre personal med mycket lång erfarenhet av arbetet med remonters skötsel och utbildning kvarstår i flera fall i den lägre lönegraden, och därmed följer att systemet med befordringsgång icke är hållbart.

På ett annat sätt ställer det sig om man, såsom arméchefen med tillstyrkan av försvarets civilförvaltning föreslagit, genomför en ordning, där personalen efter en treårig tjänstgöring i den lägre lönegraden regelmässigt uppflyttas till den lönegrad som valts med hänsyn till de arbetsuppgifter den erfarna och kvalificerade personalen har att utföra. Det av arméchefen föreslagna systemet torde också bättre än det nuvarande överensstämma med inom statsförvaltningen i övrigt tillämpade lönesättningsnormer.

Med stöd av det anförda och med särskilt framhållande av att tidigare avvaktade erfarenheter nu vunnits få vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 110 måtte besluta, att tjänsterna såsom hästskötare i 9 lönegraden vid remontdepåerna ombildas till tjänster såsom remonddressörer i 11 lönegraden.

Stockholm den 10 april 1951.

Sture Henriksson.

Thorvald Ekdahl.
